

Ilyenképen az előttünk levő kilátás elég bizarrnak volt mondható, de nem sokkal barátságosabb volt a hátulsi szomszédságunk sem. Hajónk mögött ugyanis a part mentén hosszú sorban több régi, átalakított uszályhajó állt, rajta zöldsalugáteres, házszerű faépítményekkel. Ezek a hajók — mint később megtudtuk — úszó kórházak voltak, fertőzőbetegek számára.

Közvetlenül mellettünk a partról tutajra szerelt kis fahid nyult a folyóba. Feltűnt nekünk, hogy azon a kis tutajon minden este, röviddel napnyugta előtt, egy öreg, hosszú őszszakállas hindu jelent meg és miután a magával hozott és kiterített kis rongyos szőnyegen térdelállva elvégezte esti imáját, fiatalok és vénékből álló benszülött-csoport vette őt körül és figyelemmel hallgatta beszédét. Mint utóbb megtudtuk, az öreg hindu valamikor híres mesemondó volt és regéléseit meghallgatni jöttek el napnap után a benszülöttek. A káprázatos ezeregyéjszaka bűbajos meséinek színpompás történetei és hősi alakjai keltek ilyenkor életre az öreg hindu színes elbeszéléseiben. Valamikor Indiában a mesemondás népszerű és jövedelmező foglalkozás volt. Ezt a régi foglalkozást legutóbb — úgy látszik — már csak ez az öreg hindu űzte, aki összeaszott, múmiaszerű arcával, hosszú őszszakállával és nagy, piszkos-fehér turbánjával maga is úgy festett, mintegy itt fejezett maradványa a napkeleti regevilágnak.

Egyik este a kis tutajon elmaradt az

„előadás“. Megszokott gazdája, napos vendége nem jött el s az odacsődült „törzsközönség“ hadonászva, éktelen zívajlás közt találgatta az okát az öreg mesemondó elmaradásának.

Másnap — szokás szerint — a kora délutáni órákban a városba indultam. Utamat ilyenkor, némi kerülővel, a hullaegető-csarnok felé vettem s onnan kanyarogtam le a városba. Nem állhatam meg ugyanis, hogy ahányszor csak alkalmam nyílt, a lét- és nemlétnék, a megváltozhatatlan „örök törvénynek“, a Nirvána szemmel látható — bármennyire is visszatetsző — bekövetkezésének tanuja ne legyek.

A hulláktól rendszerint „népes“ csarnokok ezúttal csaknem tátongtak az ürességtől. Mindössze két másvilági utas máglyái voltak elfoglalva, melynek egyike körül síró-rívó tömeg ugrált, egy-mást lökdösve.

Felszólításomra az egyik máglyaőr felemelte a leplet aról a hulláról, amelyet a benszülöttek álltak körül. Megismertem. Az öreg mesemondó volt, aki immár maga is a mesék birodalmába vándorolt.

Röviddel ezután meggyújtották az öreg alatt a máglyát, majd félórára rá, mikor a hulla sercegve teljesen elégett, a kihült hamut egy rongyos zacskóba rakva, beleszórták azt a Gangeszbe, amelynek hullámain aztán megindult az öreg mesemondó porhüvely a szent forrás felé.

lyón a boldog túlvilágba...

MELEG SZOBÁBAN

Meleg szobában, nagy télalkony esőndben
Ülök merengve száz gondolaton
És nézek a hulló hópihékre
A jégvirágos, fagyos ablakon.

Meleg szobában nagy télalkony esőndben
Szövöm, szövöm a sok tündérmesét.
Az óra jár bús, percörlő malommal
És kint a szél szórja a sok pihét.

Meleg szobában nagy télalkony esőndben
Körülbegnek álomszellemek
És kint az utcán nyög a sok csupasz fa
És kint az utcán panasz-szó remeg.

Meleg szobában nagy télalkony esőndben
Ülök merengve száz gondolaton
S a sápadtareű zokogó világba
Belesóhajtom halkszavú dalom.

Csorba Győző
VII. g. t. Pécs.